A°. 1844. VRIJDAG DEN

N°. 135. 8sten NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

(25873) De Exploiteur bij het Geregtshof in *Suriname*, zal op *HEDEN*, des voormiddags om *half negen* uren ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de Voorstad *Zeelandia*, Eerste Buiten wijk No. 2 nieuwe wijk, en La. A. No. 2 oude wijk; aankomende den Boedel HEINRICH SPALINGER.

Paramaribo, den 8 November 1844.

T. M. SCHOTBORGH.

(25923) *SEQUESTERS* der Plantaadje *Kleinhoop*, bieden bij publieke inschrijving, te koop aan:

40 à 41 Vaten SUIKER,

waarvan de inschrijvings billetten ter griffie van het Geregtshof zullen aangenomen worden op *HEDEN*, des voormiddags ten *half negen* ure, en aldaar worden geopend ten overstaan van Heeren Geçommitteerden uit den Hove; zullende geen regard worden geslagen op zoodanige inschrijvingen welke niet in decimale breuken zijn uitgedrukt.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, moet de Suiker binnen acht dagen, na de toewijzing, voor rekening en risico van den Kooper van Plantaadje *Kleinhoop*, moeten worden afgehaald.

Paramaribo, den 8 November 1844.

J. ZAAL c. s.

(25929) *HEDEN MORGEN* om *negen* uren, opening der inschrijvings-billetten op de geannonceerde

15 Vaten SUIKER,

van Plantaadje *Waijampibo* 1/2, ten overstaan van Heeren Gecommitteerden uit den Hove,

Paramaribo, den 8 November 1844.

In-Officieel Gedeelte.

Prijzen van Producten.

Bij inschrijving:

De op den 6den dezer, verkochte 30 balen Katoen van Pl. *Zeezigt*, hebben opgebragt, als:

3	balen	schoone Sea Islands,		a 36 cts.
8	dito	geele	dito,	a 20 cts.
3	dito	vuile	dito,	a 12 "
7	dito	schoone ordinaire,		a 33 cts.
9	dito	geele	dito,	a 18 cts.
5	dito	vuile	dito,	a 11 cts.

Van den 1sten tot en met den 7den November 1844, zijn alhier in den Burgerlijken Stand ingeschreven, als:

BEVALLEN: Den 31sten October, Wilhelmina Petronella Grunberg, zoon. — Den 1sten November, Maria Josephina Dosserij, zoon.

OVERLEDEN: Den 2den, Rebecca Antoinetta, dochter van Dorothea Marja Heilbron, 6 jaren en 2 maanden. — Den 4den, Michael Allen Parson, Schipper van de N. Am. Schoener Sterling, 42 jaren. — Idem, Benjamin, zoon van Eliazer Benjamin de Vries, en Hanna Salomon Machielse, 5 jaren en 0 maanden. — Idem, Josephina Thurkow, dochter van Marcus Adolph Thurkow en Wilhelmina Elisabeth Sanches, 21 jaren. — Idem, Arnoldus Clasinus Thurkow, zoon van Marcus Adolph Thurkow, en Wilhelmina Elisabeth Sanches, 7 jaren. — Idem, Charlotte Wilhelmina, dochter van Frederik C. Kuster en Maria Christina Tafares, 1 jaar en 5 maanden. — Idem, Lodewijk Hendrik, zoon van Cato Johanna Gatharina Zeeman, 1 jaar. — Den 5den, Louis Noizeux, 32 jaren en 8 maanden. — Den 6den, Hendrik Lodewijk, zoon van Catharina Bruijning, 1 jaar en 3 maanden.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 5den dezer, het Schip de Jonge Arie, Kapt. S. Post, lading: 327 vaten Suiker.

Den 6den, het Schip West-Indie, Kapt. T. D. Lieuwen, lading: 460 vaten Suiker, 7 balen schoone en 5 dito vuile Katoen en 4 vaten Arrowroot. — Beiden naar Amsterdam.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het Schip Vriesland, Kapt. J. C. van der Veer. — Adres bij J. Gisius.

Het Schip Suriname, Kapt. R. van der Meij. Adres bij J. Gisius.

Het Schip Lodewijk Antonie, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijaner. — Is voorzien van eene Polis van Assurantie. — Sluit ultimo November e. k.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met den 17 September 1844.*)

OOST-INDIEN.

BATAVIA.

Van Batavia meldt men in dato 15 Mei omtrent het voorgevallene met de twee Engelsche schepen op Borneo het volgende:

In de Javasche Courant van 30 December 1843; N°. 104, is berigt gegeven van de uitrusting van de Engelsche schooner *Young Queen*, kapt. Hast, en de brik *Anna* kapt. Leurs, op kosten van den Heer Erskine Murray, die het bevel zoude voeren over deze expeditie, met de bedoeling, om te trachten eene gemeenschap te openen met de inlandsche hoofden, in de hoop, daardoor eenig land te verkrijgen, ten einde eene kolonisatie daar te stellen in een der vruchtbaarste gedeelten van het groote en tot dusver nagenoeg onbekende eiland Borneo.

Die schepen zijn, onder aanvoering van den Heer Erskine Murray, die zich als eigenaar van beide opgaf, den 25sten November 1843 onder Engelsche vlag te Sambas aangekomen, zonder eenig ander opgegeven doel dan om handel te drijven, en van daar den 30sten November 1843 vertrokken, met oogmerk, om regelregt naar Banjermassing te stevenen.

Aldaar zijn zij den 12den Dec. 1843 ten anker gekomen, en is een gedeelte uit de lading, bestaande in Chinesche kramerijen stalen pennen, aard- en ijzerwerken, offerpapier, Chinesche boeken, lijnwaden, zijde, thee en eenig gemaakt Europeesch ijzerwerk verkocht.

Na een verblijf van 23 dagen, hebben zij in de eerste helft der maand Januarij 1844 het anker geligt, zeggende de reis voort te zetten naar de Moluksche eilanden.

Volgens handelsberigten hebben dieselfde vaartuigen sedert, in de maand Maart 1844 Menado aangedaan, doch zonder het hoofd der expeditie, den Heer Erskine Murray, die gezegd werd met een gedeelte der equipage gesneuveld te zijn, in een gevecht met de inlandsche bevolking, geleverd in de rivier Goeti (Coti), onder het gebied van den Sultan van Koetie, ter oostkust van Borneo.

BELGIE.

BRUSSEL 23 *Augustus.*

Er is teregt voor eenigen tijd gemeld, dat de regering voornemens was de stoomb. British Queen in het openbaar te verkoopen. Thans kondigt de directeur van het domein te Antwerpen aan, dat den 1sten October e. k. gemeld stoomschip met al zijn toebehooren bij kavelingen geveild zal worden, met voorbehoud om daarna al de kavelingen gezamentlijk in slag te leggen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN.

In de nabijheid van Merryclose (graafschap Northampton) heeft een vuistgevecht plaats gehad tusschen zekeren Frederik Fitzhugh en den bokser Cumberpath om te beslissen, wie van beiden de sterkste zoude zijn. De prijs der overwinning bestond in tien shillings. Het gevecht heeft een uur geduurd. De overheid, die door hare tusschenkomst het gevecht wilde doen eindigen, is door de omstanders, die rondom de boksers eenen digten kring vormden, daarvan weêrhouden. Frederik Fitzhugh, een' laatsten slag van zijne tegenpartij bekomen hebbende, is gevallen, om niet weer op te staan. Het lijk is door de policie-beambten weggevoerd, die, op het oogenblik van het eindigen der bokspartij, ter plaatse waren aangekomen. De vader van het slagtoffer bevond zich in den kring der omstanders, en toen men hem vroeg, waarom hij niet trachtte het gevecht te doen eindigen, antwoordde hij, dat hij liever het lijk van zijn' zoon zou wegdragen, dan hem te raden, den strijd op te geven. De jury van onderzoek heeft tegen dezen barbaarschen vader, tegen Cumberpath, den overwinnaar, en tegen acht andere personen, die zich onder de omstanders bevonden, een verdict van vrijwilligen moord uitgesproken.

FRANKRIJK.

PARIJS 6 *Augustus.*

In het dorp Etau, in het kanton van Gevrey, heeft den 26 ll. een verschrikkelijk voorval plaats gehad. Onder de bewoners der gemeente, was zekeren Antoine Bouillot de schrik van den geheelen omtrek. Deze man, die reuzenkrachten bezat, leefde als een wilde in het midden der bosschen en had meer van eenen beer, dan een menschelijk wezen; zijne lange baard hing hem tot op de borst, zijne lange havenlooze haren, eenige lompen, bij wijze van kleederdragt, met boomschors, bij wijze van touw, aan elkander gehecht en zijne gespierde beenen en voeten gaven hem een allerafschuwelijkst aanzien. Reeds twee

malen wegens het misdrijf van stroopen vervolgd zijnde, had hij den dood gezworen aan de boschwachter Morizot, die beide keeren het proces-verbaal tegen hem had opgemaakt.

Reeds in het begin van Mei had men hem hooren zeggen, dat hij *op den loer* ging en dat er lang over den 8 Mei gesproken zou worden; maar, om welk reden dan ook, destijds gaf hij geen gevolg aan zijne bedreiging.

Vrijdag, den 26 Julij, zag men hem zich met zijn geweer naar het bosch begeven. De boschwachter Morizot, die juist zijne ronde deed, werd hiervan verwittigd, en vermaand om op zijne hoede te zijn, maar de ongelukkige sloeg deze waarschuwing in den wind en begaf zich in het bosch. Nu was hij er naauwelijks in, of hij bevond zich tegenover Bouillot, die er op den loer lag. Hij bedreigde hem met eene nieuwe bekeuring. Bouillot gaf met verkropte kwaadaardigheid ten antwoord, dat hij tegen niemand meer proces verbaal zoude maken; want dat zijn laatste uur geslagen had; dit zeggende gaf hij hem het volle schot in de borst.

Morizot stortte ter neder, al gillende: Help! Help! moord! maar de vrees voor Bouillot was zoo groot, dat eenige boeren, die niet ver van daar aan het werk waren en die het gansche tooneel aanschouwden niet durfden naderen, uit vreeze, zeide zij, dat Bouillot ook nog voor hen eenige kogels zou hebben. Morizot lag intusschen in hevige doodstuipen te wentelen en gilde verschrikkelijk. Bouillot bleef hem eenigen tijd met woeste vreugde aanstaren, hem toevoegende: » Schelm! met u is het gedaan; thans wordt het mijne beurt." Hierop plaatste hij zich de tromp van zijn geweer tegen den buik, haalde den trekker met den voet over, deed het schot alzoo losgaan en viel zonder meer eenig teeken van leven te geven, nagenoeg op het lijk van zijn slagtoffer, dat nog altijd gillend daar lag te wentelen. De boeren het voorwerp van hunnen schrik ontzielde ziende, naderden nu, namen den stervenden Morizot op en vervoerden hem naar het dorp, waar alles, wat de kunst vermag, aan hem werd aangewend, maar men wanhoopt hem te zullen behouden. De moordenaar is op de plaats zelve van zijn gruwelfeit begraven.

Den 11 September.

Het hof van assises te Colmar heeft zich in de laatste dagen bezig gehouden met eene zaak, welke om het vreemde en ijzingwekkende derzelve veel opziens baart. Zij komt kortelijk op het volgende neder:

Den 10den Junij 1843 ontwaarden de geëmploijeerden van de spoorweg-station te Fegersheim eensklaps eene geweldige lijklucht, voortkomende uit eene kist, welke den 5den door eenen spoorweg-trein was aangebragt en door niemand afgehaald werd; men opende de kist en vond in dezelve de vreeselijk verminkte overblijfselen eener vrouw van veertig tot vijftig jaren. Het lijk had aan den hals eene vreeselijke wond; de beenen, welke de kist niet zou hebben kunnen bevatten, waren aan het gewricht afgesneden, en bevonden zich niet in de kist. Aan de regter wang bevond zich een kleine vleezige uitwas, van de grootte eener linze, en een soortgelijke uitwas aan de zelfde zijde bij de kin. De in de kist op het lijk gevondene kleederen scheenen aan te duiden, dat de persoon, welke dezelve gedragen had, tot de laagste volksklasse behoorde; doch dit werd van den anderen kant tegengesproken door de omstandigheid, dat de staat van het ligchaam en van de handen gewoonten aantoonde, die slechts in de hoogere klassen der maatschappij gevonden worden. Onderscheidene omstandigheden scheuen Muhlhausen aan te toonen als de plaats, waar de moord gepleegd is.

Den 4den Junij, tusschen acht en negen ure des morgens, zagen onderscheidene getuigen op de brug van Altkirch, naast welke de woning van zekeren Blétry was, een rijtuig en paard, welke herkend werden toe te behooren aan zekeren Schutz, vriend van Blétry. Op dit rijtuig bevonden zich een jong meisje, Françoise Lallemand, in hetzelfde huis als Blétry wonende, en Frits Wiedenbacher, zijn knecht. De getuigen verklaren op dat rijtuig eene kist gezien te hebben, veel overeenkomst hebbende met die, welke het lijk bevatte.

Eene huiszoeking werd bewerkstelligd bij Blétry, welke reeds door onderscheiden antecedenten ongunstig bekend was. Alles vertoonde daar in huis eene wanorde, welke de toen plaats hebbende groote wacht niet genoeg kon regtvaardigen. Inmiddels nam de justitie aldaar in beslag twee servetten, gemerkt met dezelfde letters als die, welke men had opgemerkt op een doek gevonden in de kist met het lijk, alsmede om een doek gewikkeld om de beenen van het lijk, welke beenen men later te Pfasstadt had gevonden. Deze letters zijn, volgens de verklaringen van Blétry, die van den naam zijns vaders, welke met eene vrouw uit Goetz gehuwd was.

Maar deze ontdekking was niet de eenige. Er werden onderscheidene getuigen gehoord. Zekere vrouw Lacour, welke almede hetzelfde huis als Blétry bewoonde, verklaarde dat zij, onder het waschen van Blétry's linnengoed, spoor eener bebloede hand op een manshemd had opgemerkt, dat zij deze vlak getoond had aan een meisje, Dinichert geheeten, welke sedert eenigen tijd in dienst van Blétry was, en dat dit meisje op het zien daarvan, eene levendige ongerustheid had aan den dag gelegd.

Van de andere zijde meenden de beambten van de spoorweg station te Dornach in dit zelfde meisje te herkennen de vrouw, welke den 5den Junij de kist met het lijk naar de station had gebragt, en van welke vrouw zij reeds vroeger een met dit meisje volmaakt overeenstemmend signalement hadden gegeven.

Nog andere getuigen zetten aan al deze vermoedens nog meerder kracht bij.

Den 3den Junij was eene dame van ongeveer 40 jaren, en welker manieren, taal houding en kleeding geene vrouw van het volk aankondigde, op onderscheidene uren in onderscheidene gedeelten der stad Muhlhausen gezien; zij droeg een donker kleed, zwarte hoed, en sluijer van dezelfde kleur, witte kousen en eene zwarte lange gouden ketting om den hals. Herhaaldelijk had de vrouw naar de woning van Blétry gevraagd. Onderscheidene getuigen hadden opgemerkt, dat het haar dezer dame begon grijs te worden, anderen dat zij op eene harer wangen eenen vleezigen uitwas had. Men had haar het huis van Blétry zien ingaan en sedert was niets meer van haar vernomen. Eene buurvrouw van Bletry verklaart nog, dat zij in den tuin van haren buurman tegen den avond eene vrouw gezien had, welke veel overeenkomst met het signalement der dame in het zwart had, doch welke toen op eene andere wijze scheen gekleed te zijn. Voor de assises staan thans teregt Bletry, Fritz Weidenbacher en de twee vrouwen Lallemand en Dinichert, beschuldigd van het vermoorden eener onbekende vrouw. Bletry is van eene zeer deftige familie en heeft goede manieren; hij is fatsoenlijk gekleed en drukt zich zeer goed uit. Het is onmogelijk eenige bepaalde meening nopens den vermoedelijken uitslag der zaak te hebben. Veel in de verklaringen der getuigen is bezwarend voor de beschuldigden, maar van den anderen kant is er ook veel, hetwelk geschikt is om twijfel in het gemoed van den jury te doen ontstaan. Dit en zoo vele andere zonderlinge omstandigheden dezer geheimzinnige zaak, want tot nog toe heeft men niet kunnen ontdekken wie de vermoorde vrouw is, maken de belangstelling des publieks gaande en met ongeduld ziet men de ontknooping te gemoet.

Die ontknooping schijnt echter zoo spoedig niet te zullen plaats hebben, want in deszelfs zitting van 9 dezer heeft het Hof van Assises beslist, dat de zaak tot de aanstaande zitting zou worden uitgesteld. Tot dit uitstel schijnt aanleiding gegeven te hebben de bevinding der deskundigen die verklaard hadden eenige vlakken op den grond en tegen den muur der kamer, waarin de moord zou gepleegd zijn, niet voor bloedvlakken te kunnen houden, en op welke bevinding het openbaar ministerie eene contra-expertise door andere scheikundigen had gevraagd.

Den 14den.

In den *Revue de Paris* leest men het volgende: Vóór eenigentijd werden in eene restauratie in de wijk St. Jacques te Parijs den gasten menschenhersens in plaats van kalfshersens voorgezet.

Deze omstandigheid werd ter kennis van den politie prefekt gebragt, die zich dan ook haaste, dit schandelijk bedrijf te fnuiken. De hersenen werden den restaurateur door een zieken-oppasser van het gasthuis De la Piété geleverd, die door afschuwelijke hebzucht gedreven, dezelve uit de geopende lijken nam, om ze te verkoopen! Hij werd het verlies van zijn ambt voor de uitoefening van dit afschuwelijk handwerk gestraft.

DUITSCHE POST.

NAPELS, 28 *Augustus.*

In het begin der vorige week werden in deze hoofdstad drie personen aan eenen galg opgehangen tot dat hun dood er op volgde. Zij hadden jl. jaar een' kastanjeverkooper onder de gruwzaamste mishandelingen vermoord. Sedert verscheidene jaren is dit (militaire misdaden uitgezonderd), wederom de eerste openbare doodstraf-voltrekking, en vrij algemeen was door geheel het land de meening verspreid dat de doodstraf gedeeltelijk was afgeschaft. De indruk op de menigte der toeschouwers wordt gezegd, zeer diep geweest te zijn. Gewoonlijk is alhier de guillotine gebezigd geworden, en het is iets zonderlings, dat zij door den galg is vervangen. Afwijkende van het gebruik in andere landen, plaatst hier de beul zich op de schouders van den gehangene, en blijft, *à cheval*, daarop zoo lang zitten, tot hij hem dood gelooft. Dit is een afgrijselijk spektakel! Algemeen verzekert men, dat nog verscheidene andere teregtstellingen met doodstraf eerlang tot afschrikking der toenemende misdaden zullen plaats grijpen.

ADVERTISSEMENTEN.

Te PARAMARIBO *bij* J. J. ENGELBRECHT.